

PREMIS PLOMA DE FERRO 2019

Recull de narracions guanyadores de les categories adulta i juvenil

Ho organitza

Ajuntament de Capdepera

Hi col·laboren

i.e.s. Capdepera

ÍNDEX

CATEGORIA ADULTA

LA MORT, Primer premi p. 4
Jacint Bofias i Alberch. Pseudònim: *Caront*

BITLLET D'ANADA, Segon premi p. 12
Oriol Solà i Prat. Pseudònim: *Maham*

CATEGORIA JUVENIL

NARRACIONS DE SEGON CICLE D'ESO

COPS A LA PARET p. 20
Laia López Bou. Pseudònim: *Bederatzi*

NÚVOLS DE SUCRE p. 28
Paula García Moll. Pseudònim: *Blue*

NARRACIONS DE BATXILLERAT

PASSAT OCULT..... p. 50
Pere Alzamora Llabata. Pseudònim: *Prinz Eugen*

UN SEGREST A CAPDEPERA p. 54
Llorenç Ladària Panchano

CATEGORIA ADULTA

El jurat d'aquesta edició ha estat format per **Pere Orpí Ferrer,**
Glòria Julià Estelrich i Joan Cabalgante Guasp.
S'hi han presentat un total de **25 narracions.**

LA MORT

Jacint Bofias i Alberch

Primer premi

Just després d'haver guanyat aquest premi, el meu cosí Jacint, amb qui sempre he tingut una relació especial, va morir després d'una lluita llarga i complicada.

A tots dos, Jacint i Gemma, us dedico aquest conte del primer premi des que he recaigut en el vici de l'escriptura.

—Només et puc dir que moriràs dues vegades i que venceràs la Mort tres cops, però, segons com, també podria ser que hi tinguessis un únic enfrontament i quedessis lligat a la Mort per sempre —la veu, lenta i ronca, de la dama misteriosa d'asseveracions encara més enigmàtiques va impactar en l'ànim d'en Josep; tant que ni tan sols va notar la mà confortadora que l'Alba acabava de dipositar amb suavitat damunt del seu avantbraç.

En Josep Llargues i Badia (de la coneguda família Llargues de Sarrià, advocats des de feia cinc generacions) es veia amb cor d'entomar i assimilar qualsevol càstig o desgràcia, però, amb trenta-dos anys, en feia ja més de quinze que tenia pànic a la mort, un temor irracional que se li arrapava al cervell i li provocava malsons. Quan s'endinsava en escenaris i causes de mort, les pors li encetaven una úlcera incipient, però era un tema tabú. Va reviure en un flaix la impressió que els havia fet *Madame Lumina* quan havien trucat a la seva porta.

Els havia obert una dona de pell fosca amb unes arracades grosses d'anella i un vestit blau fosc. Havia assentit amb el cap i els havia guiat, sense dir un mot, fins a una habitació presidida per teles antigues i una taula rodona al mig. Les parets estaven endomassades amb tapissos de caire medievals, el sofà estava folrat de roba florejada d'àvia i els coixins eren de la mateixa guisa. Les cortines fosques i gruixudes, recarregades de flors, deixaven passar poca llum. Totes les estances, il·luminades amb miríades d'espelmes, imbuïen de calma i misteri als visitants. Els carrers de Barcelona que acabaven de deixar feia cinc minuts semblaven un record remot, aliè a aquell món màgic.

Després que *Madame Lumina* llegís el futur a la mà de l'Alba, la seva xicota, en Josep s'havia atrevit a preguntar-li sobre el seu futur. La pitonissa havia corrugat les celles empetitint els seus ulls foscos, els trets de la cara s'havien endurit i en Josep havia sentit una ombra freda a l'esquena i al clatell, com si una presència estranya acabés d'arribar a la taula on seien. Hauria jurat que les espelmes van quedar somortes un instant i, per un moment, la seva façana d'home dur havia estat a punt d'esberlar-se. Havia mirat l'Alba, havia inspirat profundament amb aire estoic i havia demanat a la dona misteriosa, amb un to d'home ferm i sense dubtes, que continués. La gitana l'havia fitat incisiva uns segons més. Pocs però eixordadors. Després de barrejar les cartes amb gravetat i que en Josep escapés la baralla, havia començat a girar-les sobre la taula una a una, amb solemnitat, tot esbossant un dibuix estrany ple de força esotèrica.

Colpit per la predicció sobre la seva mort i vencent una por sense fonament, en Josep va alçar la vista per enfrontar-se a la cara angulosa de la dona de pell fosca i cabells negres i arrissats. Va obrir la boca però va ser incapaç de dir res. En aquell moment *Madame Lumina* va estendre, palmell avall, la mà i, amb un cop sec d'esquerra a dreta, va tallar un fil invisible. L'ombra freda va passar, l'energia tensa de l'habitació va desaparèixer i podia sentir el silenci de cementiri escolant-se per les parets. Davant seu

va descobrir una vella arrugada, de sobte amb aspecte cansat. La sessió s'havia acabat.

En Josep va mirar l'Alba que, xocada, escrutava la tarotista amb una sobredosi de sorpresa a la boca i als ulls. Va pagar i van sortir amb el cap emboirat i més aprehensions que abans d'entrar.

Al carrer, la realitat els va sotragar i van parpellejar estranyats que el món no hagués aturat la seva marxa i tot continués rutilant igual. En Josep va tenir la sensació contrària que havia tingut en arribar, com enfonsar-se i sortir del mar. Però va adonar-se que era com si hagués aguantat massa estona la respiració sota l'aigua i, en sortir a la superfície, no tingués encara prou aire. Van lliscar en silenci pels carrerons estrets del barri gòtic i van entrar en un cafè modernament vell qualsevol. L'Alba li va agafar la mà damunt la taula.

—Josep, tranquil·litza't. Res del que t'ha dit no és clar ni definitiu. Tu sempre dius que són un frau i només apliquen psicologia per dir-te el que vols sentir.

En Josep mantenia la vista abaixada. Com podia explicar-li l'atuïment que sentia? Ell, que de tant en tant es burlava de la fe cega de l'Alba tant en l'energia natural que envolta tots els éssers com en les forces del més enllà; ell, que li engaltava que era patètica quan s'empassava tots els futurs i presents predicats per vividors sense ètica. En Josep, per primer cop, sentia una inseguretat desconeguda que no sabia gestionar. I la por de la mort, que tota la vida l'havia acompanyat i, discretament no havia exterioritzat, agafava cos.

—Joseeeep! —el crit va ressonar sorollós i festívol des de l'altre extrem del bar i va trencar la bombolla on s'havien refugiat en Josep i l'Alba.

Un noi amb barba llarga i descuidada es va apropar a la seva taula gesticulant ostentosa i, abans que en Josep pogués reaccionar, ja li havia palmejat l'esquena i posat una mà damunt de cada espatlla de la parella.

—Divendres no vas venir.

En Josep va mirar de reüll l'Alba. Justament s'havien mig discutit per l'última reunió quinzenal de Revolucionaris Comunistes. Coincidia amb l'aniversari de l'Alba, les seves amigues li havien preparat una festa i ella havia volgut que en Josep també hi anés.

—Em va ser impossible, Oriol.

—Tu t'ho vas perdre. Va ser molt animada i hem decidit passar a l'acció. Hem de parar aquests capitalistes i tenim una oportunitat perfecta per reclamar que augmentin les escoles públiques, millorar-ne la qualitat i evitar que els col·legis privats discriminatoris rebin tantes ajudes. Divendres que ve inauguren una línia d'especialització empresarial de la fundació del col·legi Costella d'Adam i hem convocat una *mani* de protesta davant. Una reivindicació important... i amb sorpreses —li va picar l'ullet, com si en Josep sabés a què es referia—. Sorpreses per a la teva família. Potser així s'adonaran que estan al costat equivocat, oprimint els més febles i representant el neocapitalisme més despietat.

En Josep no sabia que el bufet de la seva família defensés el Costella d'Adam, o cap societat lligada amb el col·legi, però tenia sentit. Era una escola elitista que contractava advocats cars. Va recordar l'última visita a casa dels seus pares feia menys de dues setmanes. La seva mare li havia demanat que convencés els seus amics radicals perquè aturessin les accions violentes i il·legals que “al capdavant perjudiquen tothom”. Llavors, s'havien immersit en l'enèsima batalla dialèctica sobre els drets de les persones que el neoliberalisme mundial estava trepitjant. Fins que va arribar el seu pare i, només amb la seva presència extremament autoritària des de sempre, totes les frases no dites es van refugiar a dins porugues. Silenci que no va impedir que en Josep discutís igualment amb ell i, al final, se n'anés enfadat i decebut. Com sempre. Fins a cert punt, el seu pare acceptava que fos l'únic dels tres germans que no havia seguit la tradició familiar, però que s'ajuntés amb anarquistes i comunistes era inacceptable i inassimilable.

L'Oriol seguia parlant sense parar (com sempre feia) i explicant les futures accions i

objectius de Revolucionaris Comunistes, amb referències que intentaven ser críptiques i que en Josep veia puerils, fins que de sobte va callar. S'havia adonat que en Josep no badava boca.

—Et passa alguna cosa?

No tenia ganes ni ànims d'explicar la incomoditat que sentia, i encara menys la por que ara el tenallava. Més d'un cop havia pensat que l'educació rebuda era l'origen d'averkonyir-se de la seva credulitat trontolladissa en forces ocultes, però era només una sensació. Prou que hi lluitava, però costa molt vèncer i convèncer els costums i hàbits implantats des de petits.

—Res de greu. Demà et truco i en parlem, d'acord?

Fins i tot l'Oriol va entendre la indirecta i els va deixar sols. Tenia algun encàrrec a fer.

L'Alba el fitava sense dir res i en Josep, mirant-la amb amor renovat, va recordar la manera tan peculiar com s'havien conegut. En aquella època, la vida d'en Josep pivotava al voltant dels companys comunistes i revolucionaris i les activitats del moviment. Un matí, mentre llegia a la terrassa d'un bar prenent un te, la noia asseguda a la taula del costat se li va acostar i es va presentar. Va explicar-li que una marieta havia volat des de l'espatlla d'ella i havia fet una volta completa a en Josep abans de posar-se al braç del noi. En Josep no entenia de què li estava parlant fins que l'Alba va desvelar-li que això significava que estaven destinats a tenir una relació especial.

En Josep no podia decidir si l'Alba estava sonada o era una excusa per parlar amb ell. I sí. Van descobrir que tenien molt en comú i al cap de poc s'enamoraven l'un de l'altre.

I ara, les galtes molsudes d'ella semblaven haver perdut el color. El trasbals per l'angoixa d'en Josep se li reflectia als ulls. Allò el va fer patir més encara, així que, amb un

esforç sobrehumà que va dissimular exteriorment tant com va poder, va aturar i reduir el caos que estava creixent dins seu i va riure sorollosament de les prediccions. Es va veure recompensat per un somriure de l'Alba.

La porta del bar es va obrir de bat a bat per donar pas a un xicot alt i cepat, de coll ample i trets durs, talment un actor d'una pel·lícula americana d'acció. En Músculs va aguantar la porta per deixar entrar una dona vella i elegant, vestida amb un discret estampat de xiprers. Els cabells, d'un blanc platejat, contrastaven amb la pell cremada pel sol. Van anar de dret fins a la taula d'en Josep i l'Alba.

—Hola, Josep —va dir la senyora gran. La seva veu era dolça, agradable—, sóc la Mort i he vingut a buscar-te. En Caront condueix l'helicòpter que tenim aquí a tocar. Anem. Ens espera un viatge llarg i t'explicaré tot el que vulguis pel camí. I, abans no m'ho preguntis, sí. En Caront abans feia els traspassos amb una barca.

La dona va estirar el braç com si li demanés per marxar de braçet, però en Josep va fer un crit terroritzat, es va alçar d'una revolada, va agafar l'Alba de la mà i va donar una empenta a la Mort per obrir-se pas cap a la porta. La velleta de cabells platejats va perdre l'equilibri i va caure amb tant mal aire que es va trencar el coll amb un piano antic que ajudava a crear l'ambient *vintage* del bar.

No va caldre cap metge per comprovar que la Mort era ben morta. Caront va enfonsar la cara entre les mans, sacsejat pel plor i, entre sanglots, allà mateix, davant dels clients del bar i un cambrer que, amb cara de pomes agres, veia venir que això no era bo per al negoci, va morir de pena. Els mecanismes judicials i policíacs estipulats van donar la raó al cambrer. El metge forense va trigar hores a arribar i la policia científica s'hi va estar encara més.

Un cop establerta la identitat de la velleta de cabells platejats, el judici va ser ràpid i sense complicacions. El jutge va declarar Llargues innocent, atès que havia actuat en defensa pròpia. «Em volia matar», repetia sense esma en Josep una i altra volta.

El cas, que en principi havia semblat insubstancial, es va revelar de conseqüències greus: sense els serveis de la Mort i sense ningú que complís el calendari previst pel que feia a morts no violentes, la gent va deixar de morir de mort natural. Sense els serveis de Caront, els qui morien de mort violenta es quedaven rondant a la vora del cadàver, molestant i espantant tothom sense miraments.

Els tertulians i els blogaires debatien com resoldre aquest problema un dia sí l'altre també, amb posicions contraposadament semblants, però no s'hi albiraven solucions. Alguns països avançats van voler fer un referèndum per decidir si limitaven els naixements o potenciaven eutanàsies controlades. L'OTAN es va reunir d'urgència per trobar una solució a l'afer i els països membre van decidir declarar-se la guerra els uns als altres. «És una solució provisional», van declarar en una roda de premsa conjunta. Encaixaven les mans i es donaven copets a l'esquena cerimoniosament perquè els mitjans veiessin que no hi havia rancúnies personals, que era una mesura dictada per la necessitat. «Evidentment, els míssils nuclears no entraran en joc. No hi haurà vençuts ni vencedors. D'aquí a unes setmanes, quan ja només siguem la meitat, hi haurà una altra cimera i podrem examinar el cas sense presses». Les paraules dels dirigents reflectien una gran confiança en el futur.

En Josep i l'Alba se'n sentien culpables, però no veien què podien fer-hi. Una nit, l'Alba va somiar en la velleta de cabells platejats, que li va dir que anessin a les restes ibèriques de Casserres. Allà se'ls va aparèixer la Mort ja morta. L'escortava en Caront, que semblava feliç. Els aureolaven una música d'arpes i de clavicordis i una bonica llum blanquíssima. En Josep va pensar que tot plegat semblava un muntatge espectacular de màrqueting.

—La Mort! —va exclamar i preguntar alhora l'Alba.

—Hola, Alba. Hola, Josep. En realitat em dic Maria i fa tres segles vaig tenir un

problema semblant al vostre i vaig haver de substituir la Mort anterior. Ell abans es deia Bernat i fa vuitanta anys va llançar involuntàriament el Caront anterior pel penya-segat on estava a punt de suïcidar-se. Des d'aleshores, ha hagut d'assumir el paper de transportador de "traspassats". No podem anar-nos-en fins que vosaltres ens substituïu i ens porteu a l'altre món.

En Josep i l'Alba, sorpresos, van voler saber més detalls de com funcionava el sistema. La conversa es va allargar fins ben entrada la nit i fins i tot van tenir moments distesos de rialles amb les anècdotes. Al final, es van sentir obligats a acceptar les condicions i van signar un contracte que, entre altres drets, els atorgava temporalment una vida eterna. Un cop assumides les obligacions, van descobrir amb estupor que el seu nou cap era el director general d'un grup d'empreses que controlaven el trasllat entre els dos mons. Durant el mes i mig en què no s'havia pogut oferir el servei, els empresaris i inversors havien estat molt preocupats, sobretot perquè corrien rumors d'una OPA hostil des de Set-set-set, el planeta habitat més proper, governat per una Intel·ligència Artificial avançada. Durant un temps, fins que les rutines es van restablir, l'ambient havia estat tens i esmolat.

En Josep va descobrir que no li desagradava la feina de transportar gent d'un món a l'altre, i encara menys si ho podia fer en companyia de l'Alba. Tanmateix sovint es qüestionava si el muntatge empresarial del sistema anava contra els seus principis comunistes o eren manies seves i estava sent massa primmirat.

Caront

BITLLET D'ANADA

Oriol Solà i Prat

Segon Premi

—Voldràs que li digui Abiona, a la nena? O t'agrada més Iniko?

La Kareema em convidava a participar en una presa de decisió d'aquella magnitud, demostrant-me l'afecte que em tenia. O potser només per distreure'm i per aconseguir que totes dues poguéssim abstreure'ns durant una estona del malson que estàvem vivint. Compartir una experiència vital com aquesta ens havia unit de veritat. No faltaven motius per anomenar-la Iniko, que en la nostra llengua vol dir 'nascuda en temps difícils', però tant per tant seria millor que la petitona es quedés amb el nom d'Abiona, 'nascuda en un viatge'. Segons quin fos el nostre final, potser la criatura preferiria no haver d'explicar els motius i detalls del viatge... Ara no volíem pensar ni un instant en un hipotètic desenllaç tràgic i trist. Abiona m'agradava, i així li ho vaig fer saber a l'amiga Kareema, que esperava que l'arribada del nounat al cap d'un parell de mesos li facilitaria l'obtenció de papers a l'altra banda, suposant que hagués aconseguit saltar el mur. Hi confiava. Tots els qui fèiem ruta cap allà necessitàvem creure-hi. Era el que teníem entre cella i cella i el que ens ajudava a continuar endavant, malgrat tot.

No sabia ben bé on estàvem. No en tenia ni la més remota idea. Molt lluny de casa, això sí. Però ara això ja no m'amoïnava. El pitjor de tot és que tampoc tenia ni la més mínima intuïció de què em trobaria pel camí en els següents dies; i els pressentiments no em permetien ser gens optimista. I encara m'acabava d'enfonsar quan m'adonava del que

deixava enrere: un rastre de desolació que em feia plorar cada cop que em girava. Un amic aquí... un altre una mica més enllà... Era horrorós! Ningú m'havia parlat d'aquest paisatge aterrador que quedava al nostre pas. Quan vaig iniciar el viatge tenia ben assumit que no seria gens fàcil... però les dificultats havien arribat molt abans del que ens havien anunciat. Ens van assegurar que el preu insultant que havíem pagat incloïa el trasllat fins al darrer dels països, fins a terres marroquines, on aleshores ja érem nosaltres els qui havíem de jugar les nostres cartes. Amb el que ningú comptava és que aquella tartana s'espatllaria abans d'arribar a lloc. Amb la fortuna que s'enduen, fins i tot ens podrien transportar en una limusina ben còmoda, aquells lladres! Però no tenim alternativa, si ho volem intentar. I es va avariar el camió... Ens asseguraven que només faltaven una desena de quilòmetres per arribar al poble següent, així que vam intentar continuar a peu abans que les autoritats locals detectessin el vehicle amb pana i ens poguessin detenir a tots. No comptàvem, però, amb la insuportable calda, que no va afluixar ni un instant, ni amb la inexistència de cap arbreda on refugiar-nos en una aturada ombrívola, que tots hauríem agraït. Només podíem caminar endavant. No podíem aturar-nos. Cada instant de repòs era un instant que restàvem a les possibilitats d'aconseguir arribar a lloc. I no vam trobar aigua enlloc. Vet-ho aquí el problema. No vam trobar res per beure en tot el trajecte. Res. Absolutament res. I a cada passa costava més avançar. Ens faltava líquid. I el sol no afluixava, gens ni mica. La deshidratació ens va anar afeblint a una velocitat sorprenent. Gairebé impensable. Quan em mirava els peus, destrossats com els tenia, preferia no pensar en la caminada que encara ens quedava fins a arribar a la següent frontera, la darrera, la que ens havia d'obrir les portes de la salvació. Caminava i prou. Cada cop tenia menys clar que l'opció de saltar cap a Europa fos una bona idea... i tot sovint m'ho recordaven les paraules de la mare.

—Maham, l'oncle Otieno ja t'ha dit moltes vegades que de la mateixa manera que ell va aconseguir arribar, hi va haver molts compatriotes que es van quedar pel camí... Val

més que abandonis aquesta dèria de fer el salt. Pensa en els teus fills!

Amb els ulls humitejats, confiava que aviat podria trucar a casa des de l'altra banda de mar per comunicar-los orgullosa que sí, que ho havíem aconseguit. No, no era una dèria passatgera, això de travessar el continent fins a l'extrem nord... No volíem renunciar al nostre dret de prosperar, encara que suposés fer-ho lluny de casa. Sabeu què és deixar enrere les teves arrels, i acomiadar-te de familiars i amics, alguns dels quals desconexors del motiu pel qual t'acomiaades per una temporada, perquè no els vols fer patir...? Sabeu què és fer llargues hores de carreteres amuntegats en un camió atrotinat i sense cap mena de ventilació, que amb prou feines et permet respirar? Sabeu què és començar a caminar sota un sol de justícia sense saber ni cap on vas ni si el camí que estàs seguint és el correcte? Sabeu què és ser conscient que fas tot aquest viatge assumint que no tens cap mena de garantia d'arribar a la destinació desitjada? Sabeu què és deixar el cadàver d'algú que coneixes allí apartat en un racó de carretera, perquè no l'atropelli cap vehicle, i continuar caminant com si no hagués passat res? Sabeu què és viure tot aquest mal tràngol sabent que potser no serveix absolutament per a res? Ho sabeu?

Entre els companys de viatge, un dels neguits que compartien eren unes ganivetes que deien que havien instal·lat a la tanca, i que dificultaven encara més el nostre objectiu. No sabia si era la millor opció, però calia intentar-ho. No sé nedar i em fa por el mar, així que de seguida vaig descartar viatjar en pastera. Justament el dia que marxàvem vam saber que una barca amb més de dues-centes persones a bord havia bolcat quan navegava pel canal de Sicília, a unes setanta milles de l'illa italiana. Van trobar cadàvers escampats aquí i allà. Uns quants dels qui hi van morir eren del poble... També havia descartat altres alternatives, com creuar la frontera en el doble fons d'un cotxe, pels diners que ens demanaven i per les minses probabilitats d'èxit que entenia que oferia l'operació.

Ho havia intentat feia uns mesos l'oncle Otieno, però s'hi va deixar el sou dels últims anys i, el pitjor de tot, gairebé s'hi deixa també la vida. Viatjava en un doble fons construït sota els seients davanters, hermètic i sense ventilació. Després d'una bona estona viatjant en aquest habitacle tan infrahumà, els agents fronterers els van retornar cap a casa molt més ràpid del que li havia costat arribar fins allà. Això sí, amb la guardiola ben buida i amb forts dolors lumbar i amb un quadre de sudoració i asfíxia mecànica, segons va poder entendre que deien els xicots que li van fer els primers auxilis. Havia fracassat en l'intent. L'oncle em va recomanar que, pel que valia i tan malament com ho havia passat, millor que no me la jugués i que provés alguna altra alternativa. Ell hi va acabar arribant saltant la tanca. Nosaltres també ho volíem intentar.

Al cansament acumulat que portàvem dels dies previs s'hi afegia aleshores la inesperada caminada en terreny hostil. A ple desert. Ja devia faltar poc per arribar al poble. Havíem suat i patit tot el que es podia suar i patir, i estàvem mig morts de set i gana. Semblava que no hi podia haver res pitjor... Fins que va arribar el pitjor.

—Maham, no en trauràs res, de quedar-te aquí plorant... Ja no hi pots fer res.

De tan desgraciada com em sentia, em picava amb les mans tancades a la cara i al cap, uns cops de puny descompassats i afortunadament mancats de força pel defalliment. Havia deixat morir el meu fill! No havia estat capaç de trobar-li l'aigua i l'aliment suficient per garantir-li la supervivència! Què menys es pot esperar, d'una mare, que doni un glop d'aigua al seu fill? Jo no l'hi havia sabut donar... La severa climatologia que ens castigava m'havia impedit ajudar-lo a sobreviure. El món em queia al damunt. Per què havia deixat que m'acompanyés en aquesta absurda travessia? Per què no havia optat per fer-lo quedar al poblat, com suggeria la meva germana Ambreen? Sí, l'havia deixat morir... era una mala mare!

—Maham, hem de continuar. No et pots quedar aquí. Et moriràs tu de set d'aquí a poca estona, si no véns amb nosaltres i intentem arribar al pròxim poble... Creu-me que

entenc perfectament el que sents... però de la mateixa manera que m'animàveu vosaltres fa uns dies, avui sóc jo qui no deixarà que et quedis aquí plorant.

Sí, la Kareema no parlava per parlar i podia saber com em sentia: també ella havia deixat un dels seus fills pel camí. Però jo era incapaç d'aixecar-me. No podia marxar sense el meu Najm. No el podia deixar pas allà!

—Si no vols fer-ho per a tu, fes-ho per a la resta dels teus fills. Ells també et necessiten. Pensa que quan estiguem a l'altra banda els podrem enviar diners. Va, Maham, aixeca't i anem. No podem esperar gaire estona més, aquí aturades...

No volia continuar caminant. Ja m'era tot igual. Les llàgrimes i la suor es barrejaven feia estona en un brou caldejat que encara em feia sentir més l'escalfor d'aquells rajos que ens fustigaven la pell. Amb el meu fill entre braços, sanglotava desesperada. No volia ni podia deixar-lo allà. Em quedaria allí amb ell, i procuraria buscar algú que m'ajudés a donar-li una sepultura digna... Però em van estibar... em van fer veure que tampoc hi podia fer gran cosa més i que, si no volia que el meu final fos idèntic al seu, calia reprendre la marxa al més aviat possible. Sabeu què és veure un fill, el teu fill!, desvalgut a terra, del tot apagat? Sabeu què és marxar i deixar el seu cos allí a la intempèrie, en un lloc desconegut? Encara ara no me'n sé avenir. Fins i tot m'avergonyeix explicar-ho.

Aquella nit vam dormir unes poques hores en un petit poblat que vam trobar ran del camí. Mai els podré agrair prou l'hospitalitat, a aquella gent. Tenien ben poca aigua... i en canvi ens van dir que agaféssim tota la que necessitéssim. Hi vaig arribar que estava a punt de desmaiar-me i, entre l'aigua i el parell d'horetetes que vaig poder tancar els ulls i reposar, vaig reviscolar prou per emprendre novament la marxa, ja per encarar el darrer tram de viatge. Quan sortíem del poble, en una d'aquelles coincidències insultants plenes d'ironia, un tot terreny ple d'europèus engrescats es disposava a viatjar cap a les nostres terres en una llarga travessa de safari. I a aquella hora, l'emissora internacional de ràdio

que els amenitzava el viatge anunciava les notícies. *«S'han trobat noranta-dos cadàvers al desert, al Níger, prop de la frontera amb Algèria. Es tracta de subsaharians que intentaven emigrar al nord d'Àfrica. El camió amb què viatjaven es va espatllar i només vint-i-una persones –la majoria homes– han pogut recórrer a peu els deu quilòmetres que els separaven de la frontera algeriana...»*.

Quinze dies després... hem arribat a lloc. I seguint els consells que ens van donar els homes amb qui havíem contactat i que ens van dur fins aquí, intentarem el salt la pròxima setmana, coincidint amb la lluna plena, que ens facilitarà els moviments. La lluna és el meu amulet. Sempre ha estat la meva aliada. Potser perquè he estat vinculada a aquest cos celeste des del moment en què vaig arribar al món i, no en va, els pares van escollir per a mi el nom que designava aquest element: Maham, 'lluna plena'. No sóc l'única que m'agafo a la força del nom per intentar encarar amb optimisme els darrers esculls que ens falten per completar l'aventura; també en Firdus, un dels companys de viatge, vol honorar el nom que li van posar els pares quan va néixer, arribant al paradís que tenim ja a tocar. Les muntanyes fan basarda, de plenes com estan. Gent esgotada que s'amuntega esvaïda sense cap altra pertinença que la mica de roba que du posada i sense cap altra pretensió que accedir a una vida millor. No sé si és veritat o no, però he sentit que són prop de quaranta mil, els conciutadans procedents de diversos països de l'Àfrica subsahariana que estan repartits per la zona, esperant el moment per saltar a través del perímetre fronterer. Immigrants il·legals, ens diuen a l'altra banda; com si ells no vinguessin a les nostres terres, quan els plau; com si la terra on tenen la sort d'haver nascut fos només per a ells; com si jo no tingués dret a buscar una vida millor; com si m'hagués de resignar a malviure sense aigua ni menjar fins a la mort.

Entre els milers de persones que jueuen arrecerats entre el rocam d'aquells turons hi he trobat una veïna del poble. No ens coneixíem gaire; de fet, no sabia ni com es deia... però instintivament les dues hem corregut fins a fondre'ns en una forta abraça que

traspuava tota l'emoció continguda, en una mena d'alarit silent del dolor patit durant la travessa.

—Benvinguda, amiga. Celebro que hakis arribat fins aquí. Ja m'imagino que no t'ha estat gens fàcil, tampoc. Pensa, però, que és justament aquí on comença l'autèntic calvari...

Maham

CATEGORIA JUVENIL

El jurat d'aquesta edició ha estat format per **Maria Dolors Febrer Bonnín**
i Maria Mercè Campins Melis
S'hi han presentat un total de **39 narracions**.

COPS A LA PARET

Laia López Bou

Cops a la paret...

«Hi havia una vegada un ratolí que un dia, espantat per un moix, es va amagar dins d'una paret. El ratolí se sentia segur, perquè així ningú no sabia on era ni tampoc sabien què havia passat amb ell. Simplement, el ratolí havia caigut en l'oblit. El ratolí creia que estava bé allà on era, i li havia agafat por a sortir d'aquella paret; ara s'amagava del món exterior, li feia por sortir; li feia por veure la gent i els demés ratolins. Què pensarien d'ell? On era? Què havia fet? Per què no sortia? El ratolí tenia por que els seus amics no l'entenguessin i el jutgessin per haver estat amagat tant de temps. Però el ratolí en el fons sabia que volia sortir d'allà, sabia que dins seu una veu li deia: "Surt! Surt!". I cada cop que volia fer el que aquella veu li deia li semblava que la paret cada cop era més gruixuda i no trobava la sortida».

Quan era petit, quasi cada dia la meva mare em contava aquesta història, però el que no sabia era que aquesta història es convertiria en la nostra història. I jo sempre deia: «I al final què passa? Surt el ratolí?. Acaba d'explicar la història, vinga!!». Però la meva mare mai em va dir com acabava la història. Vaig haver de ser jo qui ho va descobrir amb 7 anys.

Em dic Nil Vilaró. Ara tinc 17 anys, però no vull parlar sobre la meva vida ara, sinó que vull parlar sobre la història del ratolí, la història que la meva mare m'explicava quan

era petit, una història que s'ha fet tan meva que la vull compartir... però potser ja l'heu sentit moltes vegades.

Cops a la paret...

Jo: Què eren aquells cops, mare?

MARE: El ratolí, que corre per sortir de la paret, no troba la sortida i fa soroll.

Jo: Mare, quan tenia 3 anys em creia aquesta història. Ara ja sóc un nen gran, tinc 7 anys, no em diguis mentides. Què passa?

MARE: Res, que els veïns es veu que canvien algun moble i fan soroll. Ja no t'agrada el conte del ratolí?

Jo: Sí que m'agrada, però no me'l crec perquè sóc gran. Ahir també se sentien cops.

MARE: No cridis tant, que el teu pare dorm. Encara no s'ha de llevar fins d'aquí una hora.

Jo: Jo només vull saber per què cada matí se senten aquests cops.

MARE: Doncs no ho sé, Nil, deuen fer obres per aquí prop.

Jo: Sí, suposo. Doncs no m'agraden les obres, fan soroll i molesten. A tu t'agraden les obres?

MARE: No facis tantes preguntes i vesteix-te, que faràs tard a l'escola.

I s'acabaven les preguntes i me n'anava a escola. De petit feia moltes preguntes a tothom: «Què és això? I allò? I per què s'utilitza? I tu ho tens? I t'agrada? Bla, bla, bla...». Però al final s'acabaven les preguntes, perquè em deien que callés o perquè em cansava. Tant de bo no s'haguessin acabat. Perquè de vegades pensava que era un pesat, però ara penso que hauria d'haver preguntat més, i que no m'hauria d'haver conformat amb una mitja resposta.

La meva mare treballava a la residència del poble. Ella era una d'aquelles persones a qui mires als ulls i no saps què dir, no saps com començar a parlar d'elles, no saps exactament com són i quina és la seva història.

La mare era una dona senzilla. Això és tot el que puc dir d'ella. Jo me l'estimava molt, a la mare, però ella era una persona que no es deixava veure, era una persona molt seva. Potser de vegades fins i tot es podria pensar que era egoista. Ella sempre observava, mirava, els seus ulls ho examinaven tot com buscant alguna cosa que només ella sabia.

Aquell dia a la tarda no hi va haver res de nou, vaig arribar de l'escola i vaig dinar. També vaig fer els deures. A les tardes em guardava la Berta, una dona de 50 anys que feia olor de xiclet de maduixa, d'aquells que mastegues 30 segons i ja no tenen gust. La Berta m'ajudava amb els deures i també m'ajudava amb els meus dibuixos. Era una dona simpàtica i amb uns ulls que semblava que li sortien de les òrbites. Els únics sentiments que entraven a casa meva eren els seus. La seva alegria quan li feia un dibuix i la seva tristesa quan la Josefa, la protagonista de la seva telenovel·la preferida, "Amor y Rosas", no conseguia al seu enamorat. Aquell migdia la Berta em va ajudar amb el meu dibuix per al dia de Sant Jordi. No em decidia, però finalment vaig dibuixar Sant Jordi salvant la indefensa princesa de les mans del feroç drac. Un clàssic. A les 19:00 va arribar el pare i la Berta va marxar. Més tard va arribar la mare.

MARE: Què voleu per sopar?

PARE: Doncs jo gairebé res, un entrepà petit.

MARE: De què el vols?

PARE: De pernil dolç.

JO: Jo vull una pizza.

MARE: Ahir ja vàrem sopar pizza, avui no podem sopar el mateix. Tu avui sopes amanida.

Jo: I el pare per què no?

PARE: Perquè jo sóc gran i aquí es fa el que jo dic. I si et dic que avui sopes amanida, avui sopes amanida i punt.

Jo: D'acord. Mare, ara ja no se senten cops.

PARE: Quins cops? Què passa?

Jo: Res, que als matins se senten cops i la mare i jo pensem que són obres. Tu no ho sents? —el pare no va contestar. Jo sempre feia preguntes, sobretot a l'hora de sopar, però aquell dia, fins i tot jo vaig callar, i no vaig dir res més. Va ser un silenci molt incòmode. Jo no el vaig entendre. La mare no deia res, i el pare es va quedar fixament mirant el meu got d'aigua, com si s'estigués desbordant—.

El pare era picapedrer i, com se sol dir, home de poca paraula. Era un home dels que s'aixequen al matí, marxen a la feina i tornen a l'hora de sopar, queixant-se dels companys de feina i despotricant de tothom que s'han trobat durant el dia. I mentrestant el seu fill de 7 anys i la seva dona l'observen amb cares "compassives".

Jo no sé com seré, potser sigui com els meus pares i sigui d'aquestes persones sense descripció que passen pel carrer sent observades sense cap opinió dels altres. Espero que no.

A la meva família, diguem que no hi havia espai per als sentiments; ningú expressava res en tot el dia.

Va passar una setmana i les obres semblava que no s'acabaven mai. Els cops se sentien cada dia, i cada dia més fort. La mare deia que era el ratolí. Ella sempre amb el conte del ratolí, però la veritat és que tenia raó.

Dues setmanes més tard... Més cops a la paret i soroll...

I jo em tapava el cap amb un coixí.

MARE: Encara ets dins el llit? Vinga, fes via, que avui és molt tard.

Jo: Com és que no has vingut abans?

MARE: Perquè he hagut de fer altres coses. Ara no preguntis i vesteix-te.

Jo: Cada dia sento cops a la paret! Em fan mal al cap!

MARE: Recorda, el ratolí. El pobre és a dins de la paret.

Jo: Deixa l'estúpid conte del ratolí. Ja no m'agrada el ratolí. Que surti d'una vegada de la paret. Aquest conte ja no té sentit. Si no vol estar dins la paret el ratolí per què no surt? Que surti d'una vegada! No és tan difícil! No vull sentir més el conte del ratolí! Vull que aquesta història s'acabi i que el ratolí desapareixi per sempre —llavors la mare ja no va dir res més. Normalment m'hauria dit que anés més de pressa, però aquell dia no va dir res—.

A partir d'aquell dia els cops es varen convertir en una rutina, com una secció de l'horari que penges al suro de la teva habitació. Tots els matins eren igual: cops, més cops; preguntes, respostes; més preguntes, menys respostes. I estava cansat de no tenir respostes i d'haver de sentir aquell conte del ratolí que la mare sempre em contava. Però fins que no descobrís què passava realment no entendria el conte del ratolí. La meva infància es resumia en un conte de 5 minuts que la meva mare m'explicava de petit, en un ratolí que va significar i que encara significa part de la meva vida. Però el conte i el ratolí estaven a punt de ser descoberts, i jo estava a punt de formar part d'aquesta història.

El dia següent continuava la banda sonora dels cops, però jo ja ni els sentia. Era com si formessin part del dia a dia. Jo tenia molta son i no em volia llevar, era com si els

llençols m'haguessin atrapat dins seu i jo fos el seu presoner. Realment això em passava cada dia, però quan arribava la mare em despertava i els llençols m'alliberaven. Però aquell dia la mare no apareixia, i m'estava començant a preocupar. I vosaltres estareu pensant: «Bé, es devia haver adormit, o no li devia haver sonat el despertador; no hi ha de què preocupar-se», però jo sé bé del que parlo. La mare mai s'aixecava tard. En tot cas es despertava una hora abans i em despertava a mi també, cosa que m'irritava molt; però mai es despertava tan tard, mai.

Aquella situació em va començar a agobiar. Volia anar a veure a la mare a l'habitació, però no podia, alguna cosa m'ho impedia, i ara no eren els llençols intentant abraçar-me en un somni dolç, sinó la realitat; em feia por veure la realitat, veure què passava. Preferia estar tapat i viure en la ignorància. Em vaig quedar bloquejat mitja hora. Només faltaven 10 minuts per a començar l'escola i jo encara era al llit.

En un moment de desesperació vaig decidir fer front a la realitat i aixecar-me del llit. Em vaig dirigir cap a l'habitació dels meus pares, i mentre caminava vaig adonar-me'n que el meu pare encara no havia marxat de casa. I allò em va tranquil·litzar, ja que volia dir que la mare era amb el pare, i res podia haver passat. Però tot era molt estrany, estava confós. Quan vaig ser davant la porta de l'habitació dels meus pares un calfred em va recórrer la columna. Aquest calfred em va donar un impuls involuntari per obrir la porta; i quan la vaig obrir un buit em va inundar el cos, sentia que no tenia res a dins, només uns ulls que observaven. La visió que vaig tenir em va fer caure de genolls a terra: La meua mare estava tombada a terra amb els ulls oberts, no respirava ni feia cap moviment. Tenia unes marques liles al coll, i semblava que li brotava sang del pit. El meu pare estava assegut al llit observant la mare; la mirava als ulls, i tenia un ganivet a la mà, estava cobert de sang. Quan em va veure, es va intentar atracar a mi; però la por i la impotència em van fer aixecar-me de terra d'un salt i vaig sortir corrent de casa i vaig començar a cridar al carrer fins que em van sentir alguns veïns, que varen cridar a la policia. El

següent que va passar no ho recordo gaire bé. Només recordo que uns veïns que no vaig poder reconèixer em varen portar a casa seva, i al cap d'una estona vaig sentir una olor de xiclet de maduixa, cosa que volia dir que la Berta era allà. El següent que recordo és un cotxe de policia emportant-se el meu pare. Llavors, a la fi hi vaig caure. A la fi vaig descobrir com acabava la història del ratolí: El ratolí mai surt de la paret, atrapat i incapaç d'alliberar-se d'aquell lloc, mor. Les parets cada cop més gruixudes apreten el ratolí fins al punt en què el ratolí es rendeix.

El ratolí era ma mare. Sempre ho havia estat. Quan la meva mare em deia que els cops eren el ratolí intentant sortir de la paret, no deia mentides. Sempre havia estat el ratolí, sempre havia estat ella intentant escapar de les parets que l'atrapaven. Els cops no eren obres, sinó el pare colpejant les parets i colpejant-la a ella, intentant sotmetre la mare al seu poder i rebaixant-la.

I en aquell moment, quan vaig saber la veritat, em vaig sentir malament. Perquè en part jo formava part d'aquestes parets que mantenien el ratolí a dins; jo mantenia la meva mare dins aquesta vida a la qual el pare la sometia. Perquè un dels motius pels quals la mare no marxava era jo. Ella volia mantenir la família unida. Jo vaig ser culpable del que va passar. Hauria d'haver fet més cas a la mare. No hauria d'haver ignorat la història del ratolí. Però per desgràcia els meus ulls no anaven més enllà del context d'un simple conte.

I quan més hi pensava, més recordava els moments en què el pare parlava malament a la mare; i els moments en què ell es denominava el líder de la casa, rebaixant la mare. El moment del sopar, en què la mare sempre feia el que li deia el pare mentre ell explicava la seva vetllada al bar. Situacions que jo normalitzava i que transformava en un dibuix de Sant Jordi, salvant la princesa. Un home salvant una dona. Jo mateix, no el meu pare; directament jo pintava la dona com un ésser inferior. Una dona que podria ser la

meva mare. El ratolí.

Però el que em fa més ràbia i el que em fa odiar-me a mi mateix cada dia més és que jo, una part de mi, encara estima el moix, encara estima el meu pare, cosa que també em fa odiar-lo. Una part de mi el va estimar massa i no pot expressar tot el seu odi i tota la seva ira sobre ell. Però una altra part no fa més que pensar en com pot ser que no l'odii completament. Tant de bo pogués odiar-lo i no tenir cap sentiment cap a ell, tot seria més fàcil. Això és el que es mereix. Tant de bo el que va fer pogués borrar qualsevol record bo que tinc amb ell. Però no puc.

Bederatzi

NÚVOLS DE SUCRE

Paula Garcia Moll

El timbre de la darrera hora va sonar. Tothom va començar a recollir i a sortir el més ràpid possible. Jo, en canvi, vaig ser la darrera en acabar de recollir, com sempre. Just quan estava a punt de sortir per la porta, la professora de Llatí, la Mònica, em va fer aturar...

MÒNICA: Diana, puc xerrar amb tu un moment?

Jo: Sí, esclar, digues.

MÒNICA: Tenc una alumna a Quart que ha estat cercant repàs de Llatí, però no ha trobat res, i he pensat que tu a *lo* millor li podries fer algunes classes de repàs. Que et sembla bé?

Jo: Em sembla perfecte, però haurien de ser només 2 dies per setmana com a màxim, perquè tinc altres activitats i deures a fer.

MÒNICA: Sí, sí, no t'amoïnis. Crec que dos dies li bastaran bé. Dilluns xerraré amb ella. N'estarà molt contenta. Gràcies.

Jo: De res. Adéu, Mònica, que passis un bon cap de setmana i fins dilluns.

MÒNICA: Igualment, Diana.

Després d'això vaig caminar cap a casa amb els auriculars posats i la música a tot volum. Mentre caminava vaig començar a pensar per què si jo no sóc la nota més alta de la classe la Mònica m'ho havia demanat a mi, si hi havia millors notes que la meva? Doncs no ho acabava d'entendre, però no hi vaig pensar massa, perquè sabia que

necessitava els doblers. Així que per mi, perfecte.

A casa no hi havia ningú. La mare probablement ja era a la feina. Just quan jo arribo a casa ella sempre parteix cap al restaurant. Fa feina a la cuina d'un restaurant del centre de la ciutat i torna normalment vora les 11 de la nit. Vaig anar cap a la cuina i vaig obrir la nevera. Hi havia poca cosa: un parell de verdures al calaix de sota, un alvocat, uns quants talls de pernil dolç i de formatge i les sobres de xinès del vespre anterior. Vaig menjar-me les sobres i vaig acabar els deures. Després de jeure una estona al llit, vaig preparar la bossa per sortir. Volia anar a la cafeteria que fa cantó al nostre carrer. És una cafeteria petita, molt bonica. Té unes *estanteries* a les parets que arriben fins al sostre; estan plenes de llibres i mentre beus o menges alguna cosa pots llegir-los. Vaig agafar les claus, el telèfon amb els auriculars i un parell de diners que tenia sobre l'escriptori i vaig sortir de casa. Vaig caminar durant uns 15 minuts, que encara que la cafeteria fos al mateix carrer, aquest era molt llarg. Quan vaig arribar, na Mireia em va atendre.

MIREIA: Hola, Diana, què tal estàs?

Jo: Bé, i tu?

MIREIA: Bé, avorrida. Suposo que vols el de sempre, no?

Jo: Com em coneixes —dit això va anar a preparar-me el meu batut de xocolata amb nata a sobre. A vegades na Mireia hi posava núvols de sucre perquè sap que m'agraden molt.

Na Mireia és una al·lota de 17 anys. Té els ulls molt clars, però no blaus, sinó més d'un color gris estrany. És molt alta i està bastant prima. Els seus cabells són curts i de color gris, encara que originalment eren de color negre. És una al·lota molt simpàtica i alegre, i mai l'he vist amb mala cara. És la filla del propietari de la cafeteria però no compartia l'afició pel cafè i els llibres amb el seu pare.

MIREIA: Aquí tens. Avui t'hi he posat un regalet.

Jo: Gràcies! —vaig agafar la tassa i em vaig asseure a una butaca. Vaig deixar el

batut a sobre de la taula i vaig anar a cercar un llibre per llegir. Vaig trobar el de *El sol també és una estrella*, una novel·la romàntica que feia temps que volia llegir i la vaig agafar. Aleshores vaig seure a la butaca i vaig començar a llegir. El temps va passar aviat i quan vaig deixar el llibre a l'estanteria una altra vegada (després d'apuntar-me al mòbil la pàgina per la qual anava) vaig fer una ullada a la cafeteria. Hi havia un parell de persones: un home major, d'uns quaranta o cinquanta anys que llegia *Tu no matarás*, amb un cafè a devora; una dona davant d'ell que llegia *La caída de los gigantes* i bevia un caputxino; i per últim hi havia un al·lot, de la meua edat més o menys, que llegia *La quinta ola* i bevia un batut de xocolata, amb nata i un núvol de sucre intacte a sobre. Pareixia bastant alt encara assegut en aquella butaca de color blanc. Tenia els cabells curts i despentinats, eren de color marró clar; no vaig poder veure bé el color dels seus ulls però pareixien de color mel. Vaig adonar-me que m'havia quedat dreta mirant-lo. Per sort ell (crec) no m'havia vist encara. Vaig agafar la tassa, la vaig dur al taulell i li vaig dir a la Mireia que em cobrés.

MIREIA: Avui no m'has de pagar res.

Jo: Com que no?

MIREIA: Aquell al·lot t'ha pagat el batut. El coneixes d'alguna cosa? —en aquell moment el va assenyalar i ell seguia concentrat en el seu llibre.

Jo: No, no sé qui és. Això és molt estrany...

MIREIA: Escolta, no et queixis, que un noi guapo t'ha pagat un batut de xocolata!

Jo: No, si no em queixo, però em pareix estrany. Bé, dona-li les gràcies de la meua part. A mi em fa vergonya. Adéu.

MIREIA: D'acord. Fins demà, Diana —vaig sortir per la porta i quan vaig mirar pel vidre cap a dins ell m'estava mirant. Li vaig fer un somriure i ell me'l va tornar. Em vaig posar els auriculars i vaig caminar cap a casa.

L'endemà al matí era dissabte, el que volia dir: Res a fer. La meva mare estava adormida i mentrestant jo em feia el berenar. Quan es va aixecar va menjar una poma i va sortir de casa. No va dir on anava, però no feia falta. Jo ja sabia on anava, al centre comercial amb la seva millor amiga. Vaig acabar de berenar i vaig baixar a córrer. Durant una hora i mitja vaig estar fent voltes per Barcelona. No feia un mal dia, així que vaig pensar que podria sortir amb les altres. Quan ja m'havia dutxat i arreglat les vaig cridar una per una.

Jo: Julietaaa!!

JÚLIA: Què passa?! No cridis, que em fa mal el cap.

Jo: Vas anar ahir de festa sense mi?

JÚLIA: Sí, ho vam dir a darrera hora, però tu havies dir que no volies venir, te'n recordes?

Jo: És veritat, no me'n recordava.

JÚLIA: Normal, si és que tens alzheimer.

Jo: Escolta, que jo no em fico amb tu!

JÚLIA: Bé, què volies?

Jo: Vols anar a fer una volta? Fa molt bon dia. Podríem anar a fer un gelat, et sembla bé?

JÚLIA: D'acord. Tu crida a la Martina; jo, a l'Abril i ens veiem en una hora a la plaça.

Jo: Està bé.

JÚLIA: Adéu. Fins ara, asqueroseta!

Jo: Fins ara! Vaig penjar i vaig marcar el número de la Martina.

MARTINA: Què cony vols? Són les 10 del matí!

Jo: Hola, Martina. Jo també m'alegro de xerrar amb tu. Què et sembla anar a fer una volta i menjar un gelat?

MARTINA: Tenc una ressaca que no puc amb ella...

Jo: Te'l pago jo...

MARTINA: Està bé! On i quan?

Jo: Què rata que ets; a les 10 i mitja a la plaça.

MARTINA: D'acord! Adéu!

Jo: Adéu, Martina —va penjar ella i jo vaig començar a preparar les coses, encara que encara quedava una hora. Li havia dit a la Martina mitja hora abans perquè sempre arriba 25 minuts tard, i així arribaria d'hora.

A les 11 jo ja era a la plaça. Na Júlia va ser la primera a arribar, na Martina la segona i, per últim, n'Abril.

ABRIL: Perdoneu per arribar tard, però és que ma mare està molt pesada amb les preguntetes: «Amb qui vas?», «On vas a aquestes hores?», «Dus doblers?», «No tornis sola, eh?». Mare meva! És una exagerada. Són les 11 del matí i ja està així. No us imagineu el suplici que és sortir de vespre amb ella.

MARTINA: Per sort ma mare passa de mi.

ABRIL: Doncs sí. Tens una sort que no te la creus.

JÚLIA: Bé, partim o què? O parlarem tot el dia de les nostres mares? Perquè, si voleu, us cont la història que em va contar ma mare ahir. Doncs, mirau: Va anar a un supermercat i es veu que el dependent estava molt bo i li va demanar el telèfon, i després van anar al bany i llavors...

TOTES: Aiii, calla!

Jo: Sincerament, les historietes d'amor de la teva mare no m'interessen.

JÚLIA: Doncs anem a per al maleït gelat.

MARTINA: Sí, que jo necessit sucre al cos.

JÚLIA: A quina hora vas arribar a casa teva? Te'n recordes, almenys? Vas beure tant que no crec ni que recordis què duies posat.

MARTINA: Escolta, que jo no t'he dit res! I vaig arribar a casa a les... les 4? Crec que sí que vaig arribar a les 4; no és molt tard.

Van seguir xerrant sobre el que havien fet ahir. Em van contar que havien conegut un grup de nois que s'acabaven de mudar per poder fer el Batxiller junts, perquè eren amics des de petits i no volien separar-se i no sé què més. Vam comprar els gelats: jo de menta amb xocolata; na Martina de "pitufo" —un de blau que duia petits núvols de sucre que em donava a mi perquè a ella no li agraden—; n'Abril se'n va demanar un d'ametlla i na Júlia un de coco. Vam caminar un parell d'hores fins que vam trobar un banc a prop d'una plaça. Hi havia nins jugant i gent fent esport. Elles parlaven de les seves coses mentre jo mirava com dos nins petits jugaven. Una era una nina que duia dues cues, una a cada costat, amb els pocs cabells que tenia. Duia un vestidet de floretes molt maco. L'altre nin duia una granota vaquera amb una camiseteta verda. Estaven jugant al castellet quan ella va caure. Sense adonar-me'n em vaig aixecar corrent, vaig deixar caure el meu gelat i vaig anar a ajudar-la. Quan vaig ser allà la vaig aixecar i vaig sentir algú xerrant rere jo.

?: Gràcies —era el noi de la cafeteria.

Jo: De res, hauries d'anar més en compte amb ells.

?: Faig el que puc, però ell és un dimoni; en canvi ella no, ella és un angelet —la va agafar i la va calmar.

?: Havia anat a per un gelat per a ells però just quan em tocava ha caigut i he vingut corrents. Fins i tot el noi de la paradeta dels gelats se n'ha endut un ensurt.

Jo: Vaja, no sabia que aquí hi havia una paradeta de gelats.

DANI: Doncs sí. Per cert, encantat. Sóc en Daniel, però tots em diuen Dani.

Jo: Encantada, Dani. Jo sóc na Diana. Per cert, gràcies pel batut d'ahir. I tenc una pregunta per a tu: Per què me'l vas pagar?

DANI: De res. I te'l vaig pagar perquè ets una noia guapa i no sé, vaig pensar que a *lo millor* no et molestaria que ho fes.

Jo: Doncs no feia falta, però gràcies.

DANI: De res un altre cop. Bé, un gust. Ara me'n vaig a tornar el *dimoni* a casa seva. Adéu.

Jo: Adéu, Dani —va agafar els nins i se'n va anar, però abans que jo pogués tornar amb les meves amigues va tornar arrere corrents.

DANI: Em dones el teu número?

Jo: No et conec de res...

DANI: Per això me'l dones, per conèixer-me. Bé, jo et don el meu —treu un bolígraf de la motxilla que du penjada a l'esquena. És de la Barbie, així que supòs que és de la nina petita. M'agafa la mà i m'apunta un nombre de 9 dígit.

DANI: Ara sí. Adéu, Diana.

Jo: Adéu (*se'n va anar i jo vaig tornar amb les meves amigues*).

ABRIL: Qui era aquest *buenorro*?

JÚLIA: Tia, què ha estat això?! Des de quan tu lligues més que jo?

Jo: Jo no llig, només he anat a ajudar una nina que ha caigut i ha aparegut ell.

MARTINA: I de què xarràveu, eh?!

Jo: Doncs de que ahir el vaig veure a la cafeteria de la Mireia, i em va pagar un batut...

JÚLIA: Què dius! Ai, mare meva, que la Diana se'ns fa gran.

MARTINA: Doncs a mi em sembla que ja era hora.

Jo: A veure, que només em va pagar un batut!

ABRIL: I què és el que t'ha apuntat a la mà?

Jo: Res, només el seu número de telèfon.

JÚLIA: Només, diu! Seràs cabrona! Ben callat que t'ho tenies, això del batut, eh?

Jo: Ai, de no-res en feis una bolla. Només és un noi. No és que ens hàgim de casar només perquè m'hagi donat el seu número —vam seguir parlant una estona i vam tornar a casa.

607345672. No podia deixar de mirar el número de la meva mà i somriure. «Paresc idiota». El vaig marcar i vaig fer-li una trucada perduda sense voler. «Jo només volia... el volia cridar...». I un minut més tard ell m'estava tornant la cridada.

DANI: Diana?

Jo: No, no sé qui és aquesta tal Diana. Qui xerra?

DANI: Doncs mira, sóc el Dani. Segur que no coneixes la Diana? És una noia morena, d'estatura mitjana, molt guapa, amb uns ulls que se't queden clavats a l'ànima, d'un color marró fosc molt bonic. Segura que no la coneixes? —mentre deia tot això jo estava somrient i m'estava posant tan vermella com un tomàquet...

Jo: Doncs, ara que ho dius, crec que sóc jo.

DANI: Mira doncs, què bé. Què tal estàs?

Jo: Bé, i tu? Ja has acompanyat els nins a les seves cases? Què fas de mainader?

DANI: Estic bé. Si, més o menys sí. Ella és la meva germaneta i l'altre és el fill de la veïna, encara que es passa el dia a casa meva. Es podria dir que faig de mainader, però jo no cobro.

Jo: I per què no li demanes que et paguin?

DANI: Ma mare em va dir que ni de conya em pagaria per tenir cura de la meva germana, i a la veïna no li demanaré diners. Ja en té massa amb el seu fill major... És una

mica agressiu i per això en Joan es passa el dia a casa meva, perquè no li passi res.

Jo: Vaja...

DANI: Escolta, avui aniràs a la cafeteria?

Jo: Havia pensat anar-hi després de dinar.

DANI: Vols que hi anem junts i ens prenem un batut de xocolata amb nata i un núvol de sucre junts? Si vols, podem llegir també.

Jo: Com sé que no em mataràs si aparec allà?

DANI: No podria, massa gent. Si ho fes allà, hauria de matar el senyor que hi va amb la seva dona, perquè en són testimonis, i la Mireia —es deia així, no?—. Bé, això ja són massa mots. A més a més, hi ha massa finestres i em veurien ràpid.

Jo: Vaja, tens raó. Millor em mates un altre dia.

DANI: Sí, ens veim a les 3:30 pm a la llibreria —i em va penjar. Aquest noi era molt estrany, però m'encantava com era, em feia gràcia. La seva veu era greu i molt maca, m'agradava molt, em podria passar hores sentint-la.

A les 3:00 pm m'estava vestint. Em vaig posar el vestit més bonic que tenc, de floretes petites de colors, amb el fons blanc. Em vaig posar unes vambes blanques i un collar platejat que em va regalar l'Abril. A les 3:30 pm havia arribat a la porta de la cafeteria quan el vaig veure arribar. Duia una camisa negra amb el primer botó desfermat, uns calçons vaquers negres també que li queden molt bé i unes vambes Nike blanques.

DANI: Entram? —em va obrir la porta i va entrar rere mi.

Jo: Hola, Mireia.

MIREIA: Diana.

Jo: El de sempre, per favor.

MIREIA: Per als dos?

DANI: Sí, amb núvols de sucre, per favor —després de dir això em va agafar la mà i em va dur cap a les butaques. Jo em vaig espantar, no m'esperava el contacte de la seva mà amb la meva.

DANI: Et molesta?

Jo: No, només és que no ho esperava...

DANI: Aquest vestit et queda molt bé, ho sabies? I els cabells amollats també. Les dues vegades que t'he vist duies una cua alta, però així et queden molt bé.

Jo: Gràcies... —em vaig posar vermella. Per sort va arribar la Mireia amb els batuts i va deixar de mirar-me. Es va aixecar per agafar el seu llibre i jo a pel meu. Vam llegir en silenci concentrats en el nostre llibre encara que de vegades jo aturava per mirar-lo, veure'l tan concentrat... Estava tan maco...! Vaig seguir llegint durant una estona més i ell va interrompre el silenci, encara que no em sabia gens de greu que ho fes.

DANI: Jo he de marxar. Ma mare se n'anirà prest a fer feina, així que m'hauré de quedar amb na Neus un altre pic.

Jo: Està bé —els dos vàrem tornar els llibres al seu lloc, no sense abans apuntar la pàgina on estàvem i vàrem dur les tasses al taulell. Aquest pic cada un va pagar el seu batut i sortírem.

DANI: T'acompany fins a casa teva?

Jo: El que vulguis.

DANI: Millor el pròxim dia, que sé que encara no et fies de que no et mati mentre no em mires, cosa que rarament passa, ja que no em treus la vista del damunt.

Jo: Això no és veritat!

DANI: T'he vist mirar-me mentre llegíem. Jo també pens que estàs molt maca mentre llegeixes —després d'això em va donar un petó a la galta i se'n va anar. D'esquena a mi va dir: No m'enyoris molt, Dianetaa!

Jo: No ho faré!

El dilluns al matí vaig preparar les coses per anar a l'escola, la motxilla amb tots els llibres, els diners per comprar l'esmorzar, les claus, i l'ampolla d'aigua. Em vaig vestir i vaig anar a menjar alguna cosa abans de partir. Vaig agafar un plàtan i vaig sortir. La Julieta era davant casa meva amb la moto. Ella tenia el meu casc, me'l va donar i vam partir. Quan vam arribar vam esperar les altres a l'entrada. De cop, vaig notar una mà a la meva espatlla, em vaig girar i era el Dani, i darrere ell hi havia dos nois més.

DANI: Dianeta, que em persegueixes?

Jo: El mateix et podria demanar jo a tu. Des de quan vens a aquest institut? Sou nous?

DANI: Sí, com que al nostre antic institut no feien el Batxiller humanístic em vaig canviar a aquest, i com que aquests dos em segueixen pertot van fer el mateix. A més, així per fi ens hem pogut independitzar.

Jo: Però si sou menors.

DANI: L'Edgar té 18 anys i podem viure amb ell. A més, a ma mare l'han canviada de feina aquí. Així jo puc viure encara amb ma mare —el va assenyalar; era el segon més alt dels tres. Després del Dani, tenia els cabells molt curts i duia una espècie de tupè. Tenia moltes pigues i els seus ulls eren verds. Duia una arracada a l'orella dreta que li quedava bastant bé—. I qui són les teves amigues? Que no me les presentes?

Jo: Ella és la Júlia. I les altres són de camí, l'Abril i la Martina.

DANI: Ells són L'Edgar i el més petitet és l'Isaac. I falta el Bruno, que, com sempre, arriba tard.

Les meves amigues varen arribar i es van presentar tots mentre elles em miraven de manera molt estranya. Va arribar el tal Bruno. Era molt alt, no sé si més que el Dani, però més prim. Tenia els ulls marrons i els cabells molt despentinats. Es va presentar a

totes i vam entrar a classe.

El grup del Dani i ell van estar amb nosaltres la majoria del dia, així que els vaig poder conèixer millor. L'Edgar no era molt xerraire, però sí molt intel·ligent, pel que m'havia pogut contar l'Abril, que anava a la mateixa classe que ell. L'Isaac, en canvi, només xerrava, no callava mai. Era molt divertit i pareixia que li havia agradat a la Júlia, perquè tot el temps li reia les gràcies i el mirava amb una careta que... Bé, el Bruno era molt simpàtic i tenia un somriure molt bonic. I, per últim, el Dani, que era un punt mitjà entre l'Edgar i l'Isaac. Xerrava bastant però no tant com l'Isaac. Al final de les classes ens vam acomiadar tots i vam sortir de l'institut. Jo anava amb la Júlia, i en Dani anava devora jo sense dir res.

DANI: Diana, vols que t'acompanyi a casa? Et puc dur amb la moto.

JÚLIA: Sí, vol!

Jo: Està bé, però espera que vaig a cercar el meu casc, que és a la moto de la Júlia.

DANI: T'espero a la moto.

Jo: D'acord —vaig agafar el casc. La Júlia em va mirar de dalt a baix i em va fer l'ullet. Jo vaig girar els ulls i vaig anar amb el Dani. El vaig mirar pujat a la seva moto, vaig apropar-me i hi vaig pujar; m'hi vaig aferrar i va partir. Va fer més volta de la necessària per anar a casa meva, però a mi no em va importar. Quan vàrem arribar, va baixar de la moto i es va llevar el casc.

DANI: Havia pensat que potser voldries anar a sopar algun dia...

Jo: Està bé, però hauria de ser un divendres, perquè tinc coses a fer tota la setmana. Ho sento.

DANI: Doncs, aquest divendres? Perfecte, et passo a cercar a les 8.

Jo: Però si encara falta molt!

DANI: És igual. Ens veiem demà!

Jo: Adéu! —va pujar a la moto i se'n va anar. Jo vaig entrar a casa. Ma mare ja no hi era, així que vaig dinar d'una hamburguesa que m'havia comprat ma mare. Vaig passar tot el capvespre fent deures i escoltant música. Després vaig veure una estona el Netflix i me'n vaig anar a dormir.

La resta de la setmana va ser tranquil·la: el Dani m'acompanyava ara cada dia a casa després de l'institut i em xerrava pel telèfon tot el dia. Era tan bo que de vegades pensava que era massa per a mi. Cada dia que podíem anàvem a la cafeteria i bevíem batut de xocolata i nata mentre llegíem junts. Vaig fer la classe de repàs a la Valentina, una noia molt amable i simpàtica, i que no era tan dolenta en Llatí com pensava.

Mentre sortíem de classe el divendres a migdia em vaig posar a pensar en el sopar que tenia aquell vespre. Estava molt nerviosa i amb moltes ganes de que arribàs el vespre! Però també estava *assustada* perquè era el primer pic que quedava amb algú que no fossin les meves amigues.

DANI: Què, estàs preparada per avui vespre? Posa't guapa, eh! Bé, més que normalment.

Jo: Sí! On anam?

DANI: No t'ho puc dir... Si ho faig ja no seria una sorpresa.

Jo: Val, però no em pots donar una pista?

DANI: No.

Em va deixar a casa i va passar la resta de capvespre ràpid. Una hora abans d'anar me'n, em vaig dutxar i vaig decidir posar-me... tot l'armari. Vaig estar mitja hora pensant què posar-me. No tenia ni idea d'on anàvem, així que no sabia com de mudada havia d'anar. Vaig decidir dur uns calçons vaquers de color blanc i una camiseta amb les

espatlles destapades de color borgonya, amb un collaret de plata que tenia un parell d'estrelles petites penjades, unes vambes blanques i, per últim, unes arracades de plata també en forma d'estrella. No em vaig maquillar gaire, només em vaig posar una mica de rímel i em vaig intentar fer l'*eyeliner*, però com que no em sortia vaig decidir anar només amb el rímel i una mica de brillantor de llavis.

A les 8:00 vaig sentir la moto del Dani arribar. Vaig mirar per la finestra i duia uns calçons vaquers negres amb una camisa blanca. La veritat és que li quedava molt bé. Vaig agafar les meves coses i vaig baixar.

DANI: Hola. Estàs preciosa —em va mirar de dalt a baix i va somriure. Jo li vaig tornar el somriure i vaig pujar a la moto amb ell.

Jo: Tu tampoc està malament. Ja puc saber on anam?

DANI: No, segueix sent una sorpresa —va conduir uns 15 minuts fent voltes. Quan es va aturar estàvem davant un restaurant, concretament el meu restaurant preferit, un lloc on hi ha una espècie de bufet lliure però de menjar japonès, la qual cosa m'encanta.

DANI: Aquí et va bé? M'ha dit un ocellet que t'agrada molt el menjar japonès i he pensat que aquest lloc seria perfecte.

Jo: Sí! M'encanta! —vàrem entrar i sopar. Vàrem xerrar de tot una mica i va arribar l'hora de tornar a casa. Però en lloc d'això vàrem anar a fer una volta per la plaça. Feia un vespre perfecte i no hi havia quasi ningú, per estrany que soni. Ens vàrem asseure a un banc i vàrem seguir xerrant. En un moment donat ell va deixar de xerrar i se'm va quedar mirant. Em va fer un petó als llavis, jo em vaig *assustar* i vaig fer-me enrere, però després d'adonar-me'n li vaig tornar el petó. Vàrem seguir xerrant, agafats de la mà i, finalment, em va portar a casa.

DANI: Ha estat un vespre perfecte, preciosa. Ens veiem dilluns —em va fer un altre petó als llavis i va partir.

A partir d'aquell dia en Dani i jo vàrem passar a ser inseparables. Les meves amigues estaven molt contentes per mi, ja que per fi havia trobat algú que m'estimava de veritat. Les setmanes següents en Dani es va tornar una mica més protector amb mi. Quan sortia de festa amb les meves amigues sempre es preocupava molt i em demanava com estava, i si necessitava algú que m'acompanyés a casa. A les meves amigues això no els feia gaire gràcia, i jo no entenia per què, ja que només es preocupava per mi. Després d'un mes i mig de relació, la Júlia es va enfadar amb mi, ja que deia que ja no tenia temps per a elles, perquè el Dani i jo ho fèiem tot junts; ell no es volia separar de mi, fins i tot havia deixat les seves extraescolars per mi. Òbviament, jo vaig fer el mateix, perquè no només ell havia de fer sacrificis en la relació. Després de la baralla amb les noies vaig començar a no veure-les tant, només xerràvem alguns patis a l'escola i per telèfon; ja no quedàvem mai. I un dia la Martina va dir de sortir una altra vegada, com abans, i totes hi vàrem estar d'acord i vàrem quedar per sortir el divendres vespre d'aquella setmana. Jo ja tenia plans amb en Dani, però vaig suposar que no li sabia greu que sortís una estona amb les meves amigues...

DANI: Però si el divendres havíem dit de veure una pel·lícula tu i jo junts.

Jo: Ja... però ja saps que la relació amb les noies no està bé; vull tornar ser la seva amiga, com abans, i per això hi hauria d'anar.

DANI: Està bé. Hi pots anar, però m'has de prometre que contestaràs els missatges. Perquè si et passés alguna cosa... no sé què faria, jo.

Jo: Sííí, no t'amoïnis. Gràcies.

El divendres, mentre em vestia per sortir, em va trucar el Dani; era una videotrucada.

DANI: Hola, preciosa. Que ja estàs llesta?

Jo: Sí, només em falta posar-me les sabates, que no les trobo.

DANI: Si no fossis tan desordenada... Escolta, i sortiràs així?

Jo: Sí, per què? No t'agrada?

DANI: A mi sí, però no creus que millor amb una camiseta amb menys d'escot? A més, aquesta falda et queda molt curta, no ho creus?

Jo: És una minifalda, Dani, sempre són molt curtes. Però bé, tens raó. Aniria millor amb uns calçons. La camiseta és l'única neta que tenc.

DANI: Vaja... Bé, amb els calçons et quedarà millor. Posa't una jaqueta, que comença a fer fred.

Jo: Tampoc tant com per dur jaqueta...

DANI: Doncs bé, fes el que vulguis. Adéu! —em va penjar enfadat. Jo no volia que hi estigués, així que el vaig cridar i li vaig demanar disculpes. Em va perdonar i em va dir que esperava que m'ho passàs bé.

Les noies varen venir a cercar-me i vàrem sortir. El vespre va anar perfecte. Ens ho vàrem passar molt bé i per fi tornàvem a estar com abans.

Les setmanes van passar tranquil·les fins que el Dani i jo vàrem tenir la primera baralla grossa. Jo li havia dit que el dissabte podria quedar a dormir a casa i podríem veure una pel·li, però al final ma mare no va voler que aquell cap de setmana vingués, perquè ella ja havia convidat una amiga seva i no podia ser.

DANI: Però, per què?! M'ho vares prometre! Ja no m'estimes com abans. Segur que has quedat amb un altre!

Jo: Dani! No t'enfadis. No és culpa meva que la meva mare ja hagués convidat una amiga seva. Ho sento. Realment tenia ganes de que vinguessis.

DANI: Mentida!

Jo: Va en sèrio, Dani... Ja saps que ets el que més estim. No et deixaria penjat així com així.

DANI: No ho sé, jo, si m'estimes tant. Darrerament prefereixes fer de tot amb tothom menys amb mi.

Jo: No et posis així, déu meu! Només és un dia. La setmana que ve, si vols venir, podràs venir!

DANI: A mi no em cridis, que no t'he fet res. La que m'ha deixat plantat ets tu, no jo!

Jo: Perdona, no volia fer ho.

DANI: Bé, jo me'n vaig a casa. Avui no et puc acompanyar a casa, la meva germana m'espera. Adéu.

Jo: Adéu, Dani... T'estim.

DANI: ja, ja.

La setmana següent em va demanar perdó, perquè s'havia passat enfadant-se tant per una *tonteria* i em va regalar un ram de flors i un sopar. El dimecres d'aquella setmana jo tenia repàs amb na Valentina, que era l'única cosa que no havia deixat de fer, ja que el Dani m'havia dit que seguís fent-li repàs, ja que sabia que ella ho necessitava. Na Valentina no va aparèixer. Aleshores em vaig preocupar i vaig cridar a la seva mare, però no contestava. Al dia següent, a l'institut, no la vaig veure, així que vaig anar a demanar-li a la Mònica on era.

Jo: Hola, Mònica. Que saps on és la Valentina?

MÒNICA: Diana... tinc males notícies. La Valentina ha tingut un accident, amb el seu *nòvio*. Es veu que havien tingut una baralla i ella li va pegar, ella va caure i es va fer un xap al cap, i ara és a l'hospital.

Jo: Vaja...

MÒNICA: I això que pareixien molt feliços, però es veu que ell era molt controlador i no la deixava fer res; i es veu que varen discutir perquè ella volia sortir a sopar amb les

seves amigues i ell no la deixava. I va acabar malament.

Jo: Vaja, no en tenia ni idea. Sabia que tenia parella, però no que la tractàs així. Si ho hagués sabut l'hauria ajudat. Bé, espero que no li hagi passat res. Si tens notícies d'ella em podries avisar?

MÒNICA: Sí, esclar —després d'això vaig anar amb les meves amigues i els ho vaig contar.

JÚLIA: Què dius?! Però si la Valentina és un tros de pa, era molt bona nina.

Jo: És. No és morta, Júlia.

MARTINA: Doncs jo trobo que s'hauria d'haver adonat de que el que estava fent el seu *nòvio* no era res bo.

Jo: Ja, no sé com no li va dir res.

ABRIL: Una cosa, però això que has dit tu s'assembla molt al que el Dani fa amb tu, no ho creus? És que l'altre dia varen venir a fer-nos una xerrada sobre la violència de gènere i vaig pensar en tu, perquè com que el Dani et controla el telèfon, et vigila quan surts...

Jo: Però què dius! El Dani només mira pel meu bé! No sé com pots dir això! És el millor que m'ha passat!

ABRIL: Jo només dic que t'ho pensis una mica i en cerquis informació, perquè a mi no em fa gaire gràcia com et tracta.

Jo: Em tracta perfectament! Just abans d'ahir em va regalar un ram de flors i un sopar!

ABRIL: Està bé, està bé. Jo només ho deia —després d'això me'n vaig anar amb el Dani i els seus amics.

Jo: Hola, de què xerrau?

DANI: Hola, de res.

BRUNO: Hola, Diana. Quant de temps!

Jo: És vera. Feia estona que no xerràvem. Com estàs? Com està la teva germana?

BRUNO: Bé, gràcies. I tu com estàs?

Jo: Bé. Com us ha anat el dia?

DANI: Des de quan t'importa? —en aquell moment en Bruno va fer una mala cara i jo vaig mirar el Dani. El vaig agafar del braç i vaig anar a xerrar amb ell.

Jo: Es pot saber què et passa?

DANI: No ho sé, demana-li-ho al Bruno, que pareix que t'interessa més!

Jo: Dani! Només li he demanat com estava la seva germana. Feia estona que no xerrava amb ell!

DANI: Però has passat de mi. A mi no m'ho has demanat, no, comestic, o com està la meva germana. A més, com saps que té una germana? No t'ho he dit mai.

Jo: M'ho va contar ell.

DANI: Quan? Des de quan xerres tu amb ell?

Jo: Un dia, mentre xerràvem pel telèfon. I xerro amb ell des de que et vaig conèixer; ens vam fer molt amics.

DANI: Ah, que ara em canviaràs pel Bruno?

Jo: Però què dius! Jo només he dit que som amics. No et posis així. Saps que t'estimo a tu!

DANI: Sempre em dius el mateix, però no m'ho demostres. Et passes els patis amb les teves amigues, les tardes ocupada i els caps de setmana sempre estàs cansada per a mi!

Jo: Dani, estic fent Batxiller. Què esperes? Tinc deures i he d'estudiar. I els caps de setmana sempre vens a casa a veure una pel·lícula, així que no sé de què et queixes! I pas els patis amb les meves amigues perquè no les veig mai, perquè no tinc temps per a

elles!

DANI: Per a mi tampoc i no intentes estar més temps amb mi, però amb elles sí!

Jo: Mira, Dani, deixem-ho aquí, perquè no vull discutir amb tu.

DANI: Jo decidiré quan acaba la discussió! —en aquell moment em va agafar la mà i em va començar a apretar. Em feia mal, però sé que no ho feia a posta; només perquè estava enfadat.

Jo: Dani, em fas mal. Atura't, per favor! —les llàgrimes van començar a sortir, ja no pel mal que em feia, sinó perquè no m'agradava barallar-me amb ell. Em va abraçar i vaig estar tan contenta de que ho fes que li vaig fer un petó.

DANI: Perdona, m'he posat nerviós. És que duc un mal dia: he suspès Castellà i tu saps com és el meu pare si suspenc.

Jo: Vols venir avui a dormir a casa?

DANI: Sí, per favor.

Varen anar passant els dies i les baralles eren més constants i més intenses. Encara que era normal, ell estava preocupat per mi i no volia que res s'interposés entre nosaltres. Un dia em va empènyer i vaig caure del cinquè escaló de l'escala que pujava a la meva habitació. Em vaig fer un esquinç. Tothom em demanava què havia passat i jo no aturava de dir que havia caigut per l'escala perquè sóc molt *torpe*. I era veritat. Si hagués mantingut l'equilibri no hauria caigut. A més, no era una caiguda tan greu com per fer-me un esquinç. Allò va ser culpa meva per no haver sabut recolzar el peu a terra. El Dani ja m'havia demanat mil vegades perdó i sempre em deia que no ho havia fet a posta, que havia estat inconscientment, i sabia que em deia la veritat.

Després de l'incident les baralles varen parar en sec. Ja no ens barallàvem mai, per res; sempre m'intentava mantenir contenta. Jo feia el mateix per ell i estàvem molt bé, però la calma no va durar per sempre.

Un dia em va mirar el telèfon i va llegir les meves converses amb el Bruno (encara xerrava amb ell perquè s'havia convertit en algú molt important per a mi i ell va explotar de ràbia). Em va dir de tot aquell dia, em va pegar una galtada i al principi pareixia penedit, però després es va anar tornant cada dia una mica més agressiu, i jo sabia que tot era culpa meva. Si hagués deixat de parlar amb el Bruno quan ell m'ho va demanar això no hauria passat. El dia següent de la baralla va anar al Bruno i li va pegar una pallissa. Jo no volia que ho fes, el vaig intentar parar, però no ho va fer. Quan el vaig agafar em va pegar una empenta tan forta que vaig caure a terra. En Bruno va desfer-se del Dani i em va aixecar de terra, es va preocupar per mi i el Dani l'únic que va fer va ser començar a cridar...

DANI: De què vas, *tio*?! Et dic que deixis la meva *nòvia* tranquil·la i segueixes anant-li darrere davant meu?!

Jo: Dani, relaxa't.

DANI: Tu calla, que a sobre el defenses!

BRUNO: A ella no la tractis així, que no ha fet res! Que el que li va parlar per primer pic vaig ser jo!

DANI: Però de què cony vas?!

Jo: Basta ja! —jo ja estava plorant. Les llàgrimes no aturaven de sortir, encara que no volgués; en Bruno era al meu costat i, un poc més endavant de mi, en Dani estava a punt d'explotar. Tenia una llàgrima a la cara, vaig anar a abraçar-lo i es va tranquilitzar. El que havia fet no estava bé, però no volia veure'l patir més, així que vaig intentar reconfortar-lo. Després ja en parlaríem més tranquils. A casa ell va començar a cridar i jo no volia sentir-lo, així que em vaig tancar a la meva habitació. La meva mare era a la feina i no tornaria fins al vespre, així que estàvem sols, ningú em podia ajudar a tranquilitzar-lo. Així que vaig deixar que ho fes ell tot sol.

Jo: Ja estàs més tranquil?

DANI: Sí, perdona. Sé que el que he fet està malament, i espero que em puguis perdonar.

Jo: Sí, però m'has de prometre que no ho tornaràs a fer.

DANI: Que jo no ho tornaré a fer? Ets tu la que vas parlant amb altres *tios* mentre estàs amb mi!

Jo: Dani, no comencis. Ara estàvem avançant.

DANI: No! No aturaré fins que no em juris que no ho tornaràs a fer. No tornaràs a parlar amb cap *tio* sense el meu consentiment, entesos?! —en aquell moment em va agafar de la mà i em va estirar cap a ell. Em va mirar als ulls i jo ja havia començat a plorar. Em feia mal i por. Aquell Dani no era el que jo havia conegut a la cafeteria, era un de molt diferent.

Jo: No.

DANI: Com que no?! De què vas? Qui et creus que ets?!

Jo: Sóc la Diana, i sóc lliure de decidir amb qui parlo.

DANI: No si estàs amb mi! No veus que si parles amb altres te n'adonaràs que ets massa bona per a mi i em deixaràs?! —va començar a plorar i a agafar-me més fort.

Jo: Dani... em fas mal, i no sóc massa per a tu, però no em pots tenir controlada, no sóc teva. T'estimo a tu, i per tenir amics no vol dir que hagi de deixar-te, però si no canvies aquesta relació no anirà enlloc...

DANI: Jo també t'estimo. Et promet que canviaré. Només necessit ajuda, que m'ajudis a confiar i a ser més bon al·lot. Et promet que ho intentaré el millor que pugui. El que sigui per tu, Diana. Perquè vegis que t'estimo de veritat.

Jo: Està be. Jo també t'estimo —ens vam fer un petó i ens vam abraçar.

Una nova oportunitat. Potser ara canvia i torna a ser com abans. Només necessita

una mica d'ajuda.

Blue

PASSAT OCULT

Pere Alzamora Llabata

Fa milers d'anys, molt abans de la civilització mesopotàmica, els humans no eren l'única espècie intel·ligent. Juntament amb nosaltres, hi havia dues espècies anomenades selfes i farwd. Totes dues tenien similituds amb als humans, excepte per certes característiques: Els Selfes eren molt més alts i tenien figures molts més primes, en comparació amb nosaltres i els farwd. A més, es caracteritzaven per tenir un gran control sobre les partícules màgiques, les quals els permetien utilitzar la màgia amb una habilitat mai vista. Els farwd, en canvi, eren més baixos que nosaltres, però posseïen de un gran físic. Aquesta raça també podia utilitzar màgia amb gran destresa, però només per imbuir objectes amb aquesta. Gràcies a aquesta habilitat i al seu gran coneixement de les lleis físiques de l'univers varen poder fer grans robots (o com els anomenen en els llibres de fantasia, golems). Els humans ens situàvem al continent conegut com a Pangea; els selfes, al continent Erof; i els farwd, al continent Darf. I aquesta darrera frase deu haver fer alçar més d'una cella, ja que no existeixen aquells continents. Per contestar aquesta frase vos contaré la història oculta dels humans...

«Quan el nostre planeta s'havia acabat de formar era molt més gran que ara i estava desolat per una mar de lava i volcans. Però entre aquell caos van néixer 3 éssers, als quals anomenarem precursors, ja que varen perdre els seus noms fa molt. Els precursors tenien un gran poder, tan inmens que podien modificar tot el planeta amb un sol obrir i tancar d'ulls. A més, varen néixer amb un esperit competitiu mai vist. Tan aviat com es varen veure entre ells, va començar una competició per veure quin d'ells era el

més poderós.

»Aquest esdeveniment va causar la transformació completa del món: Varen crear els 3 continents abans anomenats i varen crear vida primitiva (la qual varen fer evolucionar amb plantes i animals).

»Però tot i això encara no havien decidit un guanyador, per la qual cosa es varen reunir i varen pensar quina seria la millor solució. Varen passar dies fins que a la fi varen arribar a un acord: cada un d'ells crearia una raça i la darrera que desaparegués significaria la victòria per al seu creador. I tal com havien pactat, cada un va fer una raça basada en el seu poder i aparença, i els varen donar el do de la intel·ligència. Però varen afegir un element més dintre de les races, la creença de que eren superiors als altres.

»En poc temps cada una de les races es va assentar a un continent: Els humans, al continent Pangea, on varen construir grans edificacions d'aspecte medieval, però d'unes dimensions impressionants. Els selfes varen fer les seves ciutats a Erof, on varen aprofitar els arbres titànics del continent per fer les edificacions de fusta a dintre i al voltant d'aquests. I els farwd es van quedar al continent Darf, replet de serralades, les quals varen ser aprofitades per fer-hi grans cavernees d'on extreure metalls per fer els seus autòmates.

»El anys varen anar passant i el conflicte que esperaven els precursors pareixia no venir. Per això ells, morts d'avorrimnt, varen decidir forçar-lo. Aleshores varen assassinar dos membres de cada raça i els varen fer creure que ho havien fet els seus enemics. D'aquesta manera es va iniciar el tan esperat conflicte, que decidiria definitivament qui era el millor dels precursors.

»Així, el principi del conflicte es va caracteritzar per com de molt se subestimaven entre ells, tots els bandols pensaven que els seus enemics eren inferiors. No obstant això, varen tardar poc en canviar les seves mentalitats i varen començar grans assalts, on

milers de soldats morien. Però a pesar de la gran quantitat de vides sacrificades en el camp de batalla, les tres races continuaven en empat.

»I varen continuar així durant un segle sencer, fins que en una derrota decisiva els humans varen ser arraconats a la seva capital. Desesperats, varen decidir utilitzar la seva arma definitiva, un condensador de partícules màgiques. Aquesta era una màquina gigantesca que tenia forma d'hibisc i que havien estat desenvolupant en els darrers 20 anys per dur el conflicte a la seva fi. En teoria arreplegava i condensava partícules màgiques per ser disparades al seu objectiu, fent una gran explosió. Però per desgràcia, en el moment de l'activació, hi va haver una fallida en el sistema que va fer que només condensés les partícules. I això va fer que la densitat màgica de l'aire disminuís tant que les criatures dependents de la màgia per viure (com els selfes i els farwd) tinguessin un dèficit de màgia. Les partícules màgiques eren per a ells el que és l'oxigen per a nosaltres, i això va fer que morissin milions de soldats selfes i farwds. I en poques hores la zona de poca densitat màgica s'havia estès per tota Pangea.

»Aleshores els precursors, al veure això, varen decidir segellar el continent humà i destruir la màquina, perquè a aquest pas ells també es veurien afectats. Així, mentre dos dels precursors segellaven el continent, l'altre (el creador dels humans) es va dirigir a la capital per destruir la màquina.

»Durant el trajecte els humans hi van oposar resistència però ell, alçant tan sols un dit, va arrebatar quasi tota la intel·ligència a la nostra raça. I un cop davant la màquina va aixecar la mà i amb unes simples paraules la va fer explotar. Aleshores l'energia acumulada dintre de l'aparell es va desestabilitzar i va causar una gran explosió, tan forta que va separar Pangea en 6 continents més petits. Per sort, el precursor que ens va crear va tenir pietat i en va protegir uns quants de nosaltres, cosa que va permetre així la perpetuació de la nostra raça. Però el preu de la nostra supervivència va ser la nostra intel·ligència i l'habilitat de manipular les partícules màgiques i, a més, quedar aïllats dels

altres dos grans continents mitjançant una barrera, que ens fa creure que feim la volta al món quan en realitat som transportats una altra banda».

I aquesta és la vertadera història de l'origen dels humans i de com vàrem ser forçats a no conèixer dos grans continents.

Prinz Eugen

UN SEGREST A CAPDEPERA

Llorenç Ladària Panchano

En Biel tornava cap a casa seva quan de sobte va veure que uns homes acompanyaven el seu pare dins un cotxe vell de color negre, amb unes taques de rovell al capó i el para-xocs ple de bonys. El cotxe tenia una matrícula estrangera, d'un color groguenc, amb les finestres tintades de negre. Aquest cotxe és el que se'n va dur el pare d'en Biel. La seva mare, desesperada, va sortir corrents de casa seva, pegant un crit que va alçar tot el barri de bon matí. Aleshores, en Biel quedà atònit amb l'escena que acabava de presenciar. S'havia quedat completament de pedra, sense reaccionar, amb els ulls com a plats i vidriosos. Va anar cap a la seva mare per tranquil·litzar-la i esclarir què havia succeït i ella li ho va explicar. Per això, tot d'una agafaren el telèfon i cridaren a la Policia, que va tardar uns 10 minuts a arribar a casa. Durant aquest temps la seva mare li va dir: «Biel, escolta, en cas de que aquestes persones tornin, vull que no hi siguis present; vull que t'amaguis a la teva habitació i tanquis en clau. M'has sentit?». I en Biel va contestar fermament: «Sí, mare».

En Biel, amb ganes de saber-ne més, va demanar a la mare per què se n'havien dut el pare. I, davant això, la seva mare va eludir la pregunta fent-n'hi una altra: «Què vols per berenar?». I en Biel contestà: «Una peça de fruita, per favor».

Amb l'arribada de la Policia, l'habitació d'en Biel s'havia il·luminat. A través de la finestra entraven els llums blaus i vermells de la sirena del cotxe. Des de la finestra de la seva habitació en Biel va veure un cotxe sospitós, similar al que havia vist el mateix matí en aquella fatídica escena. Sense dir res va anar a observar el cotxe i, com a excusa a la mare, li va dir que havia quedat per jugar a futbol amb n'Albert, un nin alt, ros, amb els ulls

blaus. La mare digué que sí mentre era entrevistada per la inspectora encarregada del cas del segrest del seu pare.

Quan va sortir al carrer per observar el cotxe, sortí amagat d'entre els cotxes aparcats enfront de casa seva. Només li rondava pel cap la idea de que si aquell era el cotxe, l'únic que havia de fer era seguir-lo per trobar el seu pare, però abans havia d'investigar una poc més. Segons semblava, dins del cotxe hi havia un home assegut al seient del conductor. Era un home amb unes ulleres de sol, vestit amb una dessuadora de color vermell. De sobte, s'adonà de que algú l'estava observant. Aleshores en Biel es va amagar de tot d'una, en veure que l'home s'havia girat. L'home va obrir la porta, va sortir del cotxe i quan va arribar a la part del darrere no hi havia ningú. A en Biel li havia donat temps de ficar-se davall del cotxe que hi havia darrere.

Cinc minuts després el cotxe va partir, i aquesta vegada en Biel en va memoritzar el número de matrícula. Va tornar cap a casa, i explicà a la mare d'una manera inquieta i nerviosa el que havia succeït. La mare estava xerrant amb la inspectora Vaquer, i aquesta no va deixar de parar l'orella al que en Biel havia contat. Aleshores la inspectora li va demanar si havia observat alguna cosa sospitosa. I en Biel li va descriure com era el conductor: un home amb uns trets eslaus, amb una barba poc cuidada, que vestia una dessuadora vermella. I també li va contar com era la matrícula del cotxe que havia vist aquell matí, de color groguenc, semblant a les matrícules britàniques, amb el número R285YZ. Aleshores la inspectora va agrair a en Biel tota la informació, però la seva mare estava en desacord pel que havia fet en Biel. Sobretot, perquè li havia dit una mentida i s'havia posat en risc. I la mare li digué: «En aquests moments hem d'estar tots dos junts, però sigui on sigui el pare estarem junts els tres». I en Biel es va acostar a la mare i li donà una forta abraçada.

La inspectora va demanar a la mare per quin motiu se'n podien haver endut el

seu marit. I la mare va contestar que el pare feia feina d'informàtic en un banc, i que potser ho havien fet per la seva ideologia política. Així, quan la mare es va referir a la feina del pare al banc en Biel va recordar que ell ja havia vist aquell cotxe abans i que l'havia vist més d'un pic. I pensà: «Aquest cotxe jo l'havia vist abans. Quan el pare em duia a la feina, sempre el veia davant la pizzeria del davant. Record que el cuiner, un home molt simpàtic, sempre demanava sobre la feina del pare, i si estava ben vigilat, i si cobrava bé».

Al dia següent la mare d'en Biel i ell mateix anaren al banc on feia feina el seu pare. La mare li va dir que anava a treure doblers del caixer i que, mentre, ell quedés assegut al banc de la plaça. A la pizzeria sobre la qual havia pensat, de cop i volta va arribar un cotxe sospitós. El conductor era el mateix home que duia la dessuadora i les ulleres de sol i va entrar corrent a la pizzeria, com si alguna cosa no anàs bé. Aquest era el moment d'en Biel de ficar-se de ple en l'acció i sobretot per saber on era el seu pare, a la cap i a la fi. Mentre l'home era dins la pizzeria en Biel es va ficar a l'interior del cotxe, de manera sigil·losa, i l'home hi va tornar entrar sense adonar-se'n de que en Biel era a l'interior del cotxe. El cotxe es va incorporar a la carretera, i l'home seguia sense adonar-se'n de que en Biel era al seu interior. En un cert punt el cotxe es va aturar vora el port, al carrer Llevamans. L'home es va ficar a l'interior d'un bloc de pisos i en aquell moment fou quan la mare el va cridar per telèfon, preocupada. Aleshores en Biel va decidir agafar la telefonada i explicar a la mare que havia trobat la gent que havia raptat el seu pare. Aleshores, la mare, confusa, li va demanar on era per poder avisar la inspectora Vaquer, que es trobava jjust a l'altre extrem del terme. A continuació en Biel va decidir entrar i observar la situació: va veure que a un d'aquests pisos hi havia una persona a la porta, però aquesta estava entreoberta. Aleshores en Biel va pensar per a si mateix «He de cercar una manera per distreure el goril·la de la porta per poder entrar». I va pensar que si llençava una pedra a la finestra del passadís des de

l'exterior li donaria temps a entrar dins del pis, però s'hauria d'haver pensat millor el pla, perquè no havia pensat què fer una vegada dins el pis, una vegada executat el pla. Aleshores en Biel va entrar dins del pis i el primer que va veure va ser el seu pare, assegut a un sofà, amb un ordinador, i al costat seu un dels homes que havia vist el dia que se l'emportaren. El que no s'esperava era que el cap de l'operació no era l'home de la pizzeria que demanava sobre la feina del pare, sinó tot el contrari, era una persona molt propera a la nostra família: es tractava del nostre veïnat en Manel, un home molt simpàtic, que sempre que havia pogut donar una mà sempre havia estat allà. Aleshores en Manel, quan en Biel va entrar dins el pis, el va veure i va dir: «Has vist el teu pare com fa feina per mi?». I en Manel va agafar en Biel per la camiseta i el va llençar contra el sofà, amb el seu pare mirant-lo incrèdulament. «Pare!», va exclamar en Biel. I els dos es fongueren amb una forta aferrada. Aleshores el pare li va demanar què feia, que si no havia vist que el que estava fent era molt perillós. I en Biel va assentir amb el cap. Aleshores en Manel va dir sarcàsticament: «Quina escena més guapa, però crec que és hora de que acabis la teva feina». De sobte, la inspectora Vaquer va entrar per la porta juntament amb més agents de policia, que rodejaren els integrants de la banda, amb en Manel inclòs.

Aleshores el pare va contar que la principal intenció d'en Manel era robar els doblers del banc i deixar aquesta vida i allunyar-se de Mallorca, començar una nova vida al Brasil i abandonar la seva família. I finalment la família d'en Biel va tornar la a tranquil·litat. Tot havia quedat en aquell dia horrible i, sobretot, tots estaven sans i estalvis.